

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 12/2016-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. januára 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, Štúrova 20, Košice, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na ochranu dobrého mena podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na ochranu pred neoprávneným zverejňovaním alebo zneužívaním údajov o svojej osobe podľa čl. 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Co 82/2014 z 29. januára 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. mája 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie

svojho základného práva na ochranu dobrého mena podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na ochranu pred neoprávneným zverejňovaním alebo zneužívaním údajov o svojej osobe podľa čl. 19 ods. 3 ústavy (sťažovateľka v petite sťažnosti nesprávne uvádza „čl. 36 ods. 1“, pozn.), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 82/2014 z 29. januára 2015 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka bola v konaní vedenom Okresným súdom Košice-okolie (ďalej len „okresný súd“) o ochranu osobnosti proti Krajskému riaditeľstvu Policajného zboru v Košiciach (ďalej len „krajské riaditeľstvo Policajného zboru“) v postavení žalobkyne. Okresný súd v poradí druhým rozsudkom č. k. 11 C 201/2010-185 z 24. októbra 2013 žalobu sťažovateľky zamietol a žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania nepriznal. Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu potvrdil a náhradu trov odvolacieho konania žalovanému proti žalobkyni nepriznal.

Sťažovateľka v sťažnosti opisuje skutkové okolnosti svojho prípadu a jeho právne posúdenie, ktorým argumentovala v konaní pred označenými všeobecnými súdmi, a vyjadruje sa k dokazovaniu vykonanému okresným súdom pred vydaním prvého rozsudku vo veci a k doplnenému dokazovaniu pred vydaním druhého rozsudku vo veci. Podstatou konania bolo preskúmanie sťažovateľkou tvrdeného zásahu do jej osobnostných práv poskytnutím neúplnej informácie o podaní trestného oznámenia na sťažovateľku krajským riaditeľstvom Policajného zboru tretej osobe. Poukazuje pritom na konkrétnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), napríklad uznesenie sp. zn. 3 Cdo 84/2011 z 13. októbra 2011, podľa ktorej aj neúplná a skreslená informácia môže zasiahnuť do osobnostných práv fyzickej osoby. Preto už *„samotné zverejnenie skutočnosti, že voči sťažovateľke bolo podané trestné oznámenie neoprávneným zverejňovaním údajov o jej osobe.*

Ak však tento údaj uvedený bol bez toho, aby bol doplnený informáciou o právoplatnom odmietnutí trestného oznámenia proti sťažovateľke, pôvodca tejto informácie nesie zodpovednosť za vyvolanie pochybností o osobnej cti a dobrej povesti - čestnosti, sťažovateľky.

Ak súd sťažovateľke ochranu pred takýmto zásahom do jej osobnostných práv uprel, uprel jej zároveň ochraňuje základných práv podľa čl. 19 ods. 1, ods. 3 ústavy.

V tejto súvislosti neobstojí ani záver odvolacieho súdu, že na sťažovateľku sa nevzťahuje prezumpcia nevinoty, keďže nebola zo žiadneho trestného činu obvinená.

Odvolací súd tak absurdne sťažovateľke uprel prinajmenšom také právo na ochranu jej osobnostných práv, aké patrí osobe obvinenej z trestného činu.“

Na základe týchto skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd v označenej veci vydal rozhodnutie, ktorým vysloví porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy „*v spojení s právom... na ochranu dobrého mena zakotveným v čl. 19 ods. 1*“ ústavy a „*v spojení s právom... na ochranu pred neoprávneným zverejňovaním alebo zneužívaním údajov o jej osobe*“, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru „*rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Co/82/2014 zo dňa 29. 1. 2015*“. Ďalej žiada, aby ústavný súd krajskému súdu zakázal „*pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľky*“, zrušil napadnutý rozsudok, vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a sťažovateľke priznal náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Ústavný súd skôr, ako sa vyjadrí k výsledkom ním realizovaného prieskumu tvrdených porušení označeného súdneho konania, poznamenáva, že sťažovateľka v petite sťažnosti právo „na ochranu pred neoprávneným zverejňovaním alebo zneužívaním údajov“ neoznačila čl. 19 ods. 3 ústavy, ale namiesto toho nesúvisiac pripojila „čl. 36 ods. 1“ bez ďalšieho označenia právneho predpisu alebo medzinárodnej zmluvy. Ústavný súd však napriek týmto nedostatkom sťažnosti, prihliadajúc pritom na obsah sťažnostnej argumentácie, ktorej možno vytknúť hlbšie zdôvodnenie porušenia označených práv napadnutým rozsudkom, predloženú sťažnosť preskúmal podľa svojho obsahu ako sťažnosť, ktorou sťažovateľka namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva na ochranu dobrého mena podľa čl. 19 ods. 1 ústavy v spojení so základným právom na ochranu pred neoprávneným zverejňovaním alebo zneužívaním údajov o svojej osobe podľa čl. 19 ods. 3 ústavy napadnutým rozsudkom.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne... prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Ústavný súd poznamenáva, že v obsahu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností a prípadné porušenie týchto práv je potrebné posudzovať spoločne.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obdobne aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany,

t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Krajský súd v napadnutom rozsudku dospel k záveru o vecnej správnosti rozsudku okresného súdu aplikujúc na vec § 11 až 13 Občianskeho zákonníka, z ktorých vyvodil, že Občiansky zákonník *„poskytuje ochranu proti zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby len v takom prípade, ak ide o zásah neoprávnený a je spôsobilý objektívne privodiť určitú ujmu fyzickej osobe.*

Občiansky zákonník nepodáva výpočet konkrétnych foriem relevantných zásahov, ktoré zakladajú právo na ochranu osobnosti, stanovuje ale znaky správania zasahujúceho do osobnosti (objektívna spôsobilosť zásahu negatívne dopadnúť na osobnosť fyzickej osoby, neoprávnenosť zásahu a príčinná súvislosť medzi určitým správaním a porušením alebo ohrozením osobnostných práv). Iba v prípade, ak sú v konkrétnom prípade tieto znaky dané, má fyzická osoba právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie.

V prejednávanej veci došlo v liste zo dňa 7.9.2007 k poskytnutiu informácie zo strany orgánu činného v trestnom konaní o tom, že [REDAKOVANÉ] podal na žalobkyňu trestné oznámenie. Je nepochybné, že túto informáciu je potrebné vyhodnotiť z hľadiska jej

jazykového vyjadrenia a tiež vo vzťahu ku kontextu listu, ktorý bol adresovaný tretej osobe, pani [REDAKOVANÉ].

Obsahom listu je informácia o postupe orgánov Policajného zboru pri riešení prípadu podozrenia z násilného zdržiavania pani [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] u p. [REDAKOVANÉ]. Informácia o trestnom oznámení má slúžiť na zdôraznenie intenzity postupu príslušníkov polície pri preverovaní prípadu. Úvodný odsek, v ktorom sa sporná informácia nachádza, opisuje okrem iného angažovanosť zložiek polície pri prešetrovaní prípadu. Samotná informácia o tom, že [REDAKOVANÉ] podal na žalobkyňu trestné oznámenie je pravdivá, aj keď neobsahuje informáciu o spôsobe jeho vybavenia. Z toho pohľadu je možné hovoriť o tom, že informácia je neúplná.

Odvolací súd je však rovnako ako súd prvého stupňa toho názoru, že neposkytnutie úplnej informácie nebolo objektívne spôsobilé zasiahnuť do práva žalobkyne na ochranu jej osobnosti a dokonca nie je možné neúplnú informáciu považovať za neoprávnený zásah do práv chránených ustanoveniami § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka.

K námietkam žalobkyne, že súd prvého stupňa neuviedol judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva vo vzťahu k výkladu čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd pokiaľ sa týka informácií o prebiehajúcom vyšetrowaní odvolací súd uvádza, že je mu známe rozhodnutia ESLP sa týkajú predovšetkým ochrany prezumpcie nevinoty osoby obvinenej z trestného činu (napr. Deweer proti Belgicku z 27.2.1980, Allenet de Ribemont proti Francúzsku z 10.2.1995).

Článok 6 ods. 2 Dohovoru ustanovuje, že každý, kto je obvinený z trestného činu sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

V prejednávanej veci žalobkyňa nebola obvinenou z trestného činu, preto sa na jej prípad nevzťahuje judikatúra týkajúca sa výkladu čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Postup orgánov činných v trestnom konaní pri poskytovaní informácií o trestnom konaní je upravený v § 6 ods. 1 a 2 Trestného poriadku, pričom sa ukladá orgánom činným v trestnom konaní predovšetkým dbať na zásadu prezumpcie nevinoty.

Prezumpcia nevinoty je legislatívne upravená v ust. § 2 ods. 4 Trestného poriadku podľa ktorého každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

V prípade žalobkyne nie je možné hovoriť o aplikácii zásady prezumpcie nevinny, pretože táto sa týka iba takej osoby, proti ktorej je trestné konanie vedené. V prejednávanej veci bol proti žalobkyni podaný iba podnet na začatie trestného stíhania. Ide o štádium postupu pred začatím trestného stíhania. Podľa § 197 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku prokurátor alebo policajt uznesením odmietne vec, ak nie je dôvod na začatie trestného stíhania. To znamená, že v štádiu podania trestného oznámenia niet osoby, proti ktorej by sa viedlo trestné konanie a v prípade ktorej by bolo možné aplikovať zásadu prezumpcie nevinny.

V ostatnom sa odvolací súd stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku (§ 219 ods. 2 O. s. p.). Preto odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p.“ .

Ústavný súd berúc na zreteľ obsah § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku zdôrazňuje, že odôvodnenie rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Vzhľadom na potvrdenie vecnej správnosti rozsudku okresného súdu sa ústavný súd oboznámil aj s obsahom prvostupňového rozsudku a zistil, že odpovede krajského súdu na odvolacie námietky sťažovateľky nadväzujú na právne závery rozsudku okresného súdu, podľa ktorých nepodanie informácie, že trestné oznámenie sťažovateľky bolo odmietnuté, nespôsobilo neoprávnený zásah do jej osobnostných práv, keďže informácie v danom prípade poskytnuté boli pravdivé a nepodanie ďalšej informácie (o odmietnutí trestného oznámenia) nemožno považovať za neoprávnený zásah do práv chránených Občianskym zákonníkom.

Zo sťažovateľkou prezentovaných námietok vyplýva predovšetkým jej nesúhlas s právnymi závermi krajského súdu ustálenými v jej právnej veci, podľa ktorých sa krajské riaditeľstvo Policajného zboru neoprávneného zásahu voči sťažovateľke nedopustilo. V tejto súvislosti však ústavný súd pripomína, že nie je ďalšou inštanciou všeobecného súdnictva a pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je jeho úlohou posudzovanie právnej perfektnosti namietaného rozhodnutia všeobecného súdu z hľadiska

formálnych požiadaviek vyplývajúcich zo zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov a z týchto aspektov jeho „vylepšovanie“ (IV. ÚS 325/08), ale posúdenie jeho ústavnej akceptovateľnosti a udržateľnosti. Ústavný súd nie je ani opravným súdom právnych názorov všeobecných súdov. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle judikatúry ústavného súdu by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis III. ÚS 538/2012).

Z citovanej časti napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd a pred ním okresný súd svoj právny názor zdôvodnili ústavne konformným spôsobom, aplikujúc na prípad relevantné právne normy (ustanovenia Občianskeho zákonníka). Všeobecné súdy na podklade zistených skutočností náležite odôvodnili svoje závery, že postup krajského riaditeľstva Policajného zboru, ktorý tretiu osobu v súvislosti so sprístupnením informácií neinformoval o odmietnutí trestného oznámenia na sťažovateľku (hoci jej informáciu o podaní tohto trestného oznámenia poskytol), nezasiahol do jej práv na ochranu osobnosti. Obsah odôvodnenia rozsudku krajského súdu, najmä pokiaľ ide o aplikovateľnosť práva na prezumpciu nevinu, v skutočnosti reaguje na sťažovateľkou predložené odvolacie námietky a poskytuje jej adekvátne odpovede, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný dopĺňať. Ústavný súd v tejto súvislosti len poznamenáva, že výklad aplikovateľnosti práva zaručeného čl. 6 ods. 2 dohovoru realizovaný krajským súdom je z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyvoditeľný (Mikolajová proti Slovensku, rozsudok č. 4479/03 z 18. 1. 2011 a iné), preto ústavný súd nevidí dôvod do týchto prezentovaných úvah krajského súdu v napadnutom rozsudku zasahovať.

Ústavný súd konštatuje, že napadnutý rozsudok krajského súdu je dostatočne odôvodnený a nevykazuje znaky arbitrárnosti (tou v konečnom dôsledku sťažovateľka ani v sťažnosti relevantne neargumentovala). Uvedené platí aj v prípade, keď sa vnútorná intencionalita právnych úvah sťažovateľky uberala iným smerom ako právny názor krajského súdu, ktorý síce rozhodol spôsobom, s ktorým sťažovateľka nesúhlasí, ale rozhodnutie dostatočne odôvodnil na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený a ani povinný nahrádzať. K tomu ústavný súd obdobne poznamenáva, že ak sa konanie pred všeobecným súdom neskončí podľa želania účastníka konania, táto okolnosť sama osebe nie je právnym základom pre namietanie porušenia základného práva (napr. II. ÚS 54/02).

Pretože ústavný súd nezistil existenciu skutočností svedčiacich o tom, že by napadnutý rozsudok krajského súdu (s prihliadnutím na obsah rozsudku okresného súdu) bolo možné považovať za popierajúci zmysel základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv zaručených čl. 19 ods. 1 a 3 ústavy ústavný súd pripomína, že sťažovateľka, tak ako každá fyzická osoba, má právo na ochranu len pred neoprávneným zverejňovaním alebo zneužívaním údajov o svojej osobe (m. m. II. ÚS 1/97). V danom prípade však krajský súd dospel k záveru, že krajské riaditeľstvo sa neoprávneného zásahu do osobnostných práv nedopustilo, a ako bolo už konštatované, tento jeho právny záver bol odôvodnený ústavne udržateľným spôsobom. Ústavný súd preto konštatuje, že nenachádza žiadnu príčinnú súvislosť medzi postupom krajského súdu a jeho napadnutým rozsudkom a tiež sťažovateľkou namietaným porušením jej základných práv zaručených čl. 19 ods. 1 a 3 ústavy, na základe čoho vyhodnocuje aj zvyšnú časť sťažnosti ako zjavne neopodstatnenú.

Vychádzajúc z uvedeného bola sťažnosť ako celok odmietnutá podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde a vzhľadom na odmietnutie sťažnosti stratilo rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v danej veci opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. januára 2016